

העם

מחירון מישפטי

שנת-מאסר עבור סטירת-לחי ליהודי, שנה וחצי עבור הובלת מוקשים לרצח ערבים

מה קרה לבית-המישפט הישראלי, פאר המדינה?

מישפטים והדיוטות הסתכלו השבוע במה שמתרחש בבית-המישפט, ולא האמינו למראה עיניהם. עיתונאים דיברו על כך בגלוי, שופטים-כריזמוס בשיחות פרטיות. כולם היו אחוזי חרדה. המצב התגלה בעובדות פשוטות, שהופיעה בכרוניקה בעיתונות:

● צעיר כדור שסטר על לחיו של ילד נדון לשנת-מאסר בפועל. המיקרה אירע בגליל, כאשר הילד רדף על ארמת הברווז. היה זה סיכסוך מן הסוג הקורה בכל יום בארץ — בין יהודים ליהודים ובין ערבים לערבים. הפעם זה קרה בין כדור ובין ילד יהודי. אולם בעיני השופט היתה זאת בעיה לאומית. בהשתמשו בהגדרות שהתייחסו לסוג המאה שעברה בפלסטיין התורנית, קבע השופט שעליו להחליט, כדי שלא ייווצר מצב שבו ילד יהודי לא יוכל לנוע בחופשיות.

זוהי הגדרה לאומנית-גזענית מובנת. הקת. האיש המסוים לא נענש מפני שסטר ללחיו של ילד מסוים, אלא מפני שהוא ערבי והילד הוא יהודי.

● איש המחתרת היהודית, שהיה ביל 50 מוקשים למען ביצוע מעשה טרור, נדון למאסר של שנה וחצי בפועל.

מוקשים אלה שימשו להכנת מיטעני-החבלה שהותקנו באוטובוסים הערביים, ושהיו אמורים להביא למות עשרות ילדים, נוסף על הנשים והגברים.

המתנחל שעשה זאת טען שלא ידע למה בדיוק ישמשו המוקשים. נאמר לו רק שזהו לצורך ענין טוב. עניין טוב, כלשון המחבלים היהודיים, יכול היה רק להיות פיגוע בקרבים.

הם מתנשקים ומתחבקים עם מעריצייהם, הנוהרים לשם בהמוניהם.

אם בית-המישפט העליון לא יתן באופן רחוק את דעתו על כך, ואם הקהילה המישפטית בישראל לא תרים את קולה בסיגנון נחרץ, תחדל ישראל מלהיות מדינת-חוק דמוקרטית, שבה כל בני-האדם שווים לפני החוק ולפני השופט בלי הבדל של דת ולאום, גזע ומין, כפי שהבטיחה מגילת-העצמאות.

הפגנה

מחכים לרימון

המפלגות ניסו להשתלט על הפגנות "שלום עכשיו" ו"יש גבול"

ניידת-השידור עמדה על המידרכה הצרה. הטכנאים התחילו למתוח את הכבלים. הצלם ניגש אל הרכב והוציא את מצלמת הווידאו הכבדה. המקליט הלך אחריו, כשהוא סוחב במאמץ רב את מכשיר-ההקלטה הכבד. הם הלכו לאט לכיוון מחסומי המיטרה. מאחוריהם רץ הטכנאי, כשהוא מושך אחריו את כבל-הגומי הכתום.

השלושה עברו את המחסום והתחילו לעלות במדרגות הרחבות, לכיוון בימת הנאמים. אחרי כמה מטרים נעצרו, הניחו את הציוד הכבד על הארץ וחיכו.

מרחק לא רב משם, סמוך לבימת הנאמים, עמד הכתב שלהם. הוא הסתכל למטה, הבחין בצוות שהתמקם כמה מדרגות מתחתיו והמשיך לשוחח עם הבחור שעמד לידו. הוא לא הראה כל סימן כאילו הוא רוצה את הצוות לידו, כאילו הוא חייב להתחיל מיד בעבודה.

מסביב היתה המולה רבה. עשרות צוותי-טלוויזיה מכל העולם, עיתונאים וצלמים התרוצצו כשהם מצלמים ללא הרף.

חולצות השומר הצעיר. מור

לם התחילו להגיע המפגינים, כשהם

מפגין בהפגנת "יש גבול" חיילים קרביים. עיתון רק"ח

מפגינים בהפגנת "שלום עכשיו" חולצות כחולות, שרוך לבן

הטלוויזיה הישראלית. אך לא היה כל אסון. הם פשוט קיבלו אישור להקליט חלק מן ההפגנה "כדי שיהיה לארכיון". וכך נמצא מושיע, גואל והצדקה לצוות על חמשת אנשיו — כתב, ציוד צילום, ניידת שידור וכסף — שטולטלו אל כיכר-מלכיה ישראל בתל-אביב.

סרח-עורף של רק"ח. קדמה להפגנה הגדולה הזאת הפגנה הרבה יותר קטנה, של אלפיים משתתפים. ההפגנה תוכננה על-ידי קבוצת יש גבול, אחת מתנועות-המחאה שקמו במלחמת-הלבנון, ששמרה על עצמה באותנטיות, ונוהרה שלא יפלוש אליה פוליטיקאים ושלא יהיו אותה עם מיפלגה זו או אחרת.

הפעם היה מצבם שונה. עכשיו, בימים סוערים של לפני בחירות, עטות המפלגות על כל פיסת-פירסום. וכך קרה שהפגנה של קומץ אנשים אמיצים, הוועקים בכנות מזה שנתיים את מחשבותיהם לגבי מלחמת-הלבנון, ושרבים מהם הלכו לכלא, בגלל סירורם לשרת בלבנון, הפכה לסרח-עורף של רק"ח.

אנשי יש גבול, צעירים המשרתים בדרך-כלל ביחידות קרביות בצה"ל, באו במוצאי חג-השבועות לרחוב ריונגוף בתל-אביב. הם הביאו איתם (המשך בעמוד 12)

צעירים, תלמידי תיכון וחניכי תנועת השומר-הצעיר. אלה באו בחולצות שומריות כחולות, בעלות השרוך הלבן. זוגות צעירים באו עם ילדיהם הקטנים. רבים נשאו שלטים כגונות המיל-חמה בלבנון, כגונות הכיבוש המתמשך בגדה וברצועה, כגונות המחתרת היהודית והתומכים בה. ומעל לכל: בג' נות ממשלת-הליכוד. לאנשי-המעורר שבקרב המפגינים היה זה המסר העיקרי.

מישהו מממשלת-הליכוד טרח לת' לות, בעוד מועד, ליד מישורי המיפ' לגה הליברלית המצויים בדיוק מעל כיכר-מלכיה ישראל, שלט גדול ומאיר-עיניים: הליכוד פעל, אש"ף חוסל, הצפון ניצל, עכשיו שלום בגליל.

למען הארכיון. אחרי כמה נאומים התעוררו פיתאום אנשי הטלוויזיה הישראלית לחיים. הצלם הניף את המצלמה הכבדה אל-על והניח אותה על כתפו, המקליט הרים את ציוד ההקלטה, והשניים עלו במרץ את המדרגות לכיוון בימת הנאמים. אחריהם רץ הטכנאי, כשהוא סוחב בכוח את הכבל הכתום.

נראה היה כי באה הישועה לצוות הטלוויזיה האומלל. לרגע, חשבו העיתונאים הרבים שהיו שם, כי קרה האסון המיוחל, ובגלל זה רץ צוות

זה אל הבימה ודיברו, כשהם קוצרים תשובות מקהל-הרכבות שלמטה. וצוות הטלוויזיה עדיין לא זו ממקומו. היה זה הצוות האומלל של הטל' וויזיה הישראלית, האומללה עוד יותר. אורי פורת, המנכ"ל החדש של רשות-השידור, החליט החלטה, שקיב' לה כעבור ימים ספורים תוקף של פסק-דין בבית-המישפט העליון: אין לסקר טלוויזיה את הפגנת-הענק של שלום עכשיו במלאת שנתיים למל' חמת-הלבנון, אלא אם כן — אלא אם כן יהיו מהומות, או חלילה מישהו יורוק רימון.

היה ברור לצוות שלא יתנו להם לשרר, אלא אם כן קורה אסון, אבל האבסורד הוא שלא קיבלו אישור אף להקליט, לארכיון, לפחות לא בתחילת ההפגנה.

איתן אורן, כתב הטלוויזיה, הסתובב ליד בימת הנאומים והעפץ מפעם לפעם מבטים בוחנים אל הקהל שעמד למטה. אולי יקלוט משהו יוצא-דופן במיוחד, השווה צילום. אבל כלום. ההפגנה היתה שקטה, אפילו משעממת משהו. הרכבות מילאו את כיכר-מלכיה ישראל בתל-אביב. אנשים מכל הג' לים. היו שם זקנים שתפסו מקום טוב כבר בשעות אחרי-הצהריים, ובכל פעם שאלו את העוברים ושבים מתי תתחיל ההפגנה. היו שם נערים ונערות

פעיל "שלום עכשיו" רשף וכתב אורן רק אם יקרה אסון

נושאים שלטים וקוראים סיסמות בקול.

הכל מסביב היו בפעולה: המפגינים הפגינו במרץ והתיקשורת סיקרה. גם היא במרץ. רק צוות אומלל אחד ישב באפס מעשה בתוך כל ההמולה וחיכה, וחיכה וחיכה.

אלפי אנשים כבר מילאו את הכיכר הגדולה, שלטים ענקיים התנוססו מכל עבר. עיתונאים התרוצצו אנה ואנה כשהם מראינים איש זה או אחר בשפות שונות לכל העולם.

רק צוות אחד ישב באפס מעשה וחיכה. הנאמים התחילו לעלות בזה אחר

חננים מגואלים בדם. כך הצ' טייר מחירון מישפטי, העלול לאשר את ההשמצות הגרועות ביותר של אויביישראל, הטוענים כי ישראל היא מדינה גזענית: שנה לסטירת-לחי לילד יהודי, שנה וחצי להובלת חומר נפץ להריגת עשרות ילדים ערביים. ספק אם מחירון כזה קיים עדיין באפריקה הדרומית, או במדינות אלא באמה ומיסורי בארצות-הברית. כל זה קורה כאשר נערך בבית המישפט הירושלמי פסטיבל לאנשי-הטרור היהודיים (ראה עמודים 8-9). המסתובבים באולם בית-המישפט כד תנים כחתונתם, שמחים ועליונים, כש